75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 115. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЧЕРВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 19, 1968 No. 115. VOL. LXXV

ТОРОНТО ВСЕЦІЛО ПІД ЗНАКОМ ВІДВІДИН АРХИПАСТИРЯ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО; ПОСАДНИК ТОРОНТА ВРУЧИВ ЙОГО БЛАЖЕНСТВУ ПЕРШИЙ КЛЮЧ ВІД МІСТА В НОВОМУ РАТУШІ; 1,400 ОСІБ ВЗЯЛО УЧАСТЬ У ВРОЧИСТОМУ БЕНКЕТІ НА ПОШАНУ АРХИЄПИСКОПА; ЄДНІСТЬ, ЗГОДА ТА „ВЕЛИКОГО БАЖАТИ" ГОЛОВНОЮ ТЕМОЮ ВИСТУПІВ.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

КРАЙОВА КОНВЕНЦІЯ СТУДЕНТІВ для Демократичного Суспільства виявила, що ця група студентів належить до комуністів. Конвенція цих студентів відбулася на Кемпусі Стейтового Мишиґенського Університету. Студенти для Демократичного Суспільства виступають проти російських комуністів, називаючи їх бюрократами і поневолювачами. Але вони є комуністами і кажуть себе писати через мале „к". Провідники цієї групи студентів Бернарда Дорн заявила, що вона „вважає себе революційною комуністкою". Інший головний урядовець Крайової Управи Майкел Клонски сказав, що він комуністом є тільки кілька місяців, і ще не визнається, що це таке сталінізм.

НІКСОН НЕ ХОЧЕ ЗМАГАТИСЯ НА ПУБЛІЧНИХ дебатах із Рокефеллером. Він навіть не хоче поборювати Рокефеллера на вічах у своїх промовах. Колишній віцепрезидент заявив, що він скасував заплановані промови на найближчі тижні, бо гадає, що має досить делеґатів, щоб здобути номінацію на Крайовій Конвенції в Маямі, що зачнеться 5-го серпня. Нюйоркський губернатор веде завзяту виборчу кампанію, на телевізійну, радіову і часописну рекляму він видає численні мільйони. Прихильники Ніксона заявляють, що віце-президент не хоче дебатувати з Рокефеллером, щоб не розбивати єдности партії під час загальних виборів цієї осени. Рокефеллер видає на рекляму тижнево від трьох до чотирьох мільйонів.

РОДИНА ПОКІЙНОГО СЕНАТОРА РОБЕРТА Ф. КЕННЕДІ через телевізію подякувала американському народові за вислови співчуття та за те, що американський нарід зобов'язався здійснювати ці засади, яких обороняв покійний сенатор. До телевізії промовляли в Гаянніс Порті в Массачусетсі брат покійного сенатор Едвард Кеннеді та мати вбитого 77-річна пані Джозеф П. Кеннеді. Частинно спаралізований 79-річний батько покійного Джозеф не промовляв. Едвард Кеннеді дякував десяткам тисяч американців, президентові Джансонові і пані Джансон, віцепрезидентові Гомфрі і його дружині, Папі Павлові VI. Пані Кеннеді оказала, що „ми розуміємо доброту і любов Бога, хоч не завжди можемо розуміти ті нещастя, які він нам посилає".

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, ЩО БІЛЬШІСТЬ американців проти того, щоб всі родини мали запевнені прибутки без огляду на те, чи вони працюють чи ні. Мінімальний прибуток на одну родину мав би виносити 3,200 дол. річно. Опитування переводила Аґенція Публічної Опінії д-ра Джорджа Ґеллупа в Принстоні, Н.Дж. Зате більшість опитуваних домагається, щоб всі родини мали запевнену працю, яка давала б мінімальні прибутки у висоті 3,200 дол. на рік. Постійні прибутки без праці, або т.зв. неґативні податки, які Уряд платив би вбогим родинам, на думку опитуваних деморалізували б людей, позбавляли б їх людської гідности та особистої чести, бо вбогі родини — це не те саме, що „ліниві" — заявляли опитувані.

У МОСКВІ ЗААРЕШТОВАНО ТРОЄ БРИТІЙЦІВ за розкидання летючок в обороні засуджених взимі цього року молодих письменників і понад 200 ув'язнених баптистів. Заарештовані — молоді люди, всього 21-25-літні і мали приїхати до Москви спеціяльно для розкидання летючок. Пробували вони їх розкидати на площі Маяковського ,але їх негайно схопили совєтські таємні аґенти й віддали в руки міліції. Згідно з повідомленнями з Лондону заарештовані плянували перевести на названій площі ще також протестну п'ятиденну голодівку.

ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНА МАЛА Б ОДЕРЖАТИ, згідно з повідомленням з Вашинґтону, понад п'ять мільйонів долярів належних резидентам ЧСР з титулу соціяльного забезпечення й інших річних пенсійних виплат. Досі ці пенсії були заблоковані і чехи, як теж і словаки, які жили і працювали колись у ЗСА, були позбавлені можливости їх одержувати. Плянована урядовими чинниками ЗСА виплата залеглих пенсій мала б бути першим кроком для наладнання взаємин між ЗСА і теперішнім режимом в ЧСР. Чехословацький уряд домагається також звороту 20 мільйонів долярів золотом, що їх забрали американці наприкінці другої світової війни. ЗСА готові повернути Чехо-Словаччині ці суми під умовою, що ЧСР виплатить рекомпенсату за націоналізоване після приходу комуністів до влади американське майно в ЧСР.

АРАБСЬКІ ПІДПІЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В ПАЛЕСТИНІ започаткували партизанську боротьбу проти Ізраїлю. Згідно з повідомленнями з Каїро вони перевели в квітні цього року 37 операцій проти ізраїльських військових з'єднань та інсталяцій і в травні кількість цих операцій збільшилися до 49. В перших днях червня проведено десять партизанських нападів.

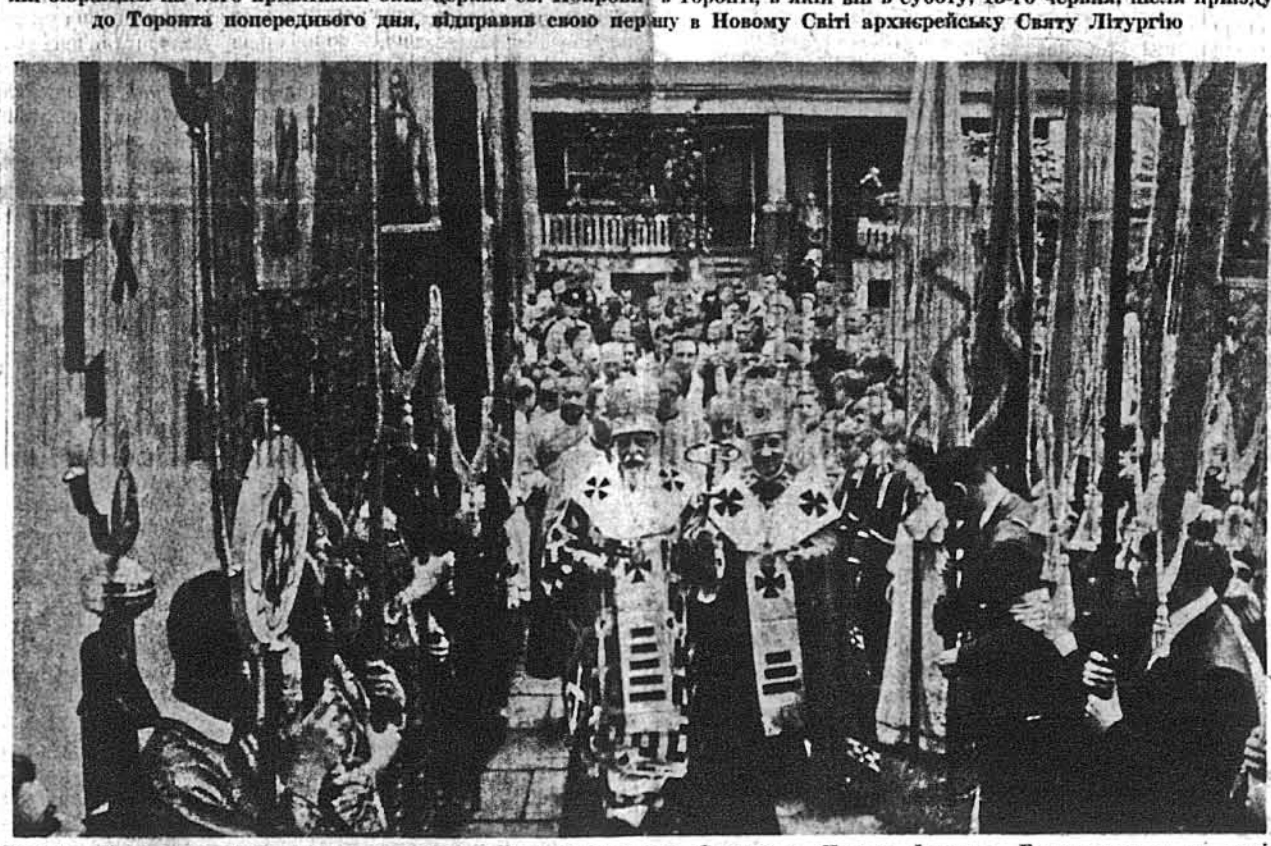
ПРОВІДНИКИ СТУДЕНТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У САЙҐОНІ, в яких об'єднується 25,000 студентів, виступили у своєму пресовому органі із засудженням війни, ведевої під „чужинецьким тиском" і з вимогою до південно-в'єтнамського уряду негайно припинити воєнні дії і запобігти цим нищенню населення.

ЯПОНСЬКИЙ УРАД ЗАКЛИКАЄ всіх японців, що перебувають у Південному В'єтнамі, з уваги на комуністичний террор, виїхати відтіль. У Сайґоні живе 357 японців та дальших кругло 40 розпорошені в інших південно-в'єтнамських містах. Здебільша вони є репрезентантами японського торговельно-промислового світу, журналістами або службовиками амбасади.

В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ ВИШКОЛЮЄТЬСЯ ПОНАД 300 ПІЛЬОТІВ із різних країн Об'єднаної Арабської Республіки. Всі вони випускники єгипетської летунської військової академії і їх вишколюють в керуванні совєтських МИГ-21 й інших суперсонічних бойових літаків.

Первоієрарх Української Католицької Церкви, Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф благословляє тисячі осіб, які зібралися на його привітання біля церкви св. Покрови в Торонті, в якій він в суботу, 15-го червня, після приїзду до Торонта попереднього дня, відправив свою першу в Новому Світі архиєрейську Святу Літурґію

Верховний Архиєпископ входить в супроводі торонтонського Єпископа Преосв. Ізидора Борецького та на чолі процесії до храму св. Покрови

Торонто. — Торонто, як і у великій частині вся Українська Громада в Канаді і ЗСА, всеціло перебувають під могутнім враженням від перших відвідин в Новому Світі Архипастиря Української Католицької Церкви, довголітнього каторжника за віру і нарід, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. „Не цілуйте мене в руки, мене по них били" — завважував Блаженніший з лагідною усмішкою усім тим багатьом, що під час численних зустрічей намагались діткнутись устами його руки, а заклики до єдности і згоди та змагань до Великого були головною темою багатьох зустрічей і авдієнцій. Впродовж понеділка Верховний Архиєпископ, крім відвідин місцевих українських церковних установ, відвідав місцевий ратуш та провінційний парлямент Онтеріо, де його вітали з найбільшими почестями. Посадник Торонта вручив Верховному Архиєпископові перший в новозбудованому ратуші символічний ключ до міста, а всі численні вияви найбільшої любови і найглибшої пошани не залишали сумніву, що Верховний Архиєрей Української Католицької Церкви має в своїх руках ключ до сердець усіх українців. Урочистості в понеділок, 17 червня, закінчилися величним бенкетом на пошану гостя в готелі Роял Йорк, причому кожне із 1.400 місць у бенкетовій залі було зайняте.

Подробиці усіх цих та попередніх великих урочистостей в Торонто будуть подані в чергових числах „Свободи".

Джансон обіцяє підтримку Берлінові

Остін, Тексас. — Президент Джансон обіцяє підтримувати Західній Берлін в його боротьбі проти нових обмежень руху до цього міста, спричинених урядом Східньої Німеччини. Джансон склав заяву для канцлера Західньої Німеччини Курта Георґа Кізінґера, в якій називає зарядження комуністичної Німеччини „вповні неоправданими". Згідно з цими зарядженнями на в'їзд до Західнього Берліну треба мати пашпорт та платити візу. Західні союзники твердять, що Східня Німеччина не має права видавати жадних заряджень в справі Берліну, бо за неї має говорити СССР, але Східня Німеччина не звертає на це уваги. Західня Німеччина гостро поставилася проти нових обмежень, які зарядила Східня Німеччина, Англія та ЗСА протестували в цій справі перед представниками СССР. ЗСА не хотіли б, щоб тепер виникло непорозуміння й повне напруження з СССР, але президент Джансон мусів публічно підтримати Західню Німеччину.

Найвищий Суд стверджує, що закон із 1866 року касує расові мешканеві обмеження

Вашинґтон. — Найвищий Суд ЗСА пригадав правникам і законодавцям майже забутий закон із 1866-го року, згідно з яким скасовані всякі расові обмеження при продажу і винаймі домів. Рішення Найвищого Суду запало більшістю 7-ох до 2-ох голосів. Той закон із доби відбудови після Громадянської війни був використовуваний тоді ж правниками в тій цілі, щоб недавні невільники мурини могли мати якусь власність. Тепер правники із Ст. Луїсу, Мізурі, покликалися на закон із 1866-го року, щоб запевнити неґритянській родині Джозефові Лі Джовнесові купно дому, якого не хотіли продати тільки тому, що це неґритянська родина. В цій історії цікаве те, що прийнякий закон Конґресом в 1968 році, і то після довгої боротьби, дає неґрам менші права при винаймі мешкань і купні домів, як той закон із 1866-го року, на який покликається Найвищий Суд. Закон із 1866 р. відноситься до мешкань у домах різної величини, а цьогорічний закон виключає ті мешкання, які знаходяться в домах, що мають менше як п'ять апартаментів. Закон із 1968-го р. починає діяти від 1-го січня 1969-го року. Закон із 1866-го року змушує продавати доми та винаймати мешкання всім тим, які це хочуть робити, без огляду на расу, вже 102 роки.

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЗУСТРІЧАЄ ДІТЕЙ, МОЛОДЬ

Торонто (Зенон Снилик). — Другий день перебування Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого на північно-американському континенті був засвідченням великої віри Його Блаженства в українську молодь, як будучих носіїв „наших національних вартостей, традицій і почувань".

Вщерть виповнена вірними церква св. Миколая, з переважаючим числом молоді в суботу, 15 червня, під час торжественної Архиєрейської Служби Божої з участю кардинала Йосифа, — це також доказ глибокої пошани та відданости української молоді її великому Архипастиреві. Сотки дітей, та учнів всіх парафіяльних, українознавчих, цілоденних і вечірніх шкіл вітали Ісповідника Української Католицької Церкви під час і після богослужень.

В малій залі парафіяльної Свято-Миколаївської церкви дітвора щирими і теплими словами вітала Верховного Архиєпископа, який після короткого відпочинку зустрічав молодь та її учителів-виховників. Група за групою, від найменших до найстарших учнів, підходили діти, складали цвіти до ніг Архипастиря, промовляли слова привіту, подяки і запевнення християнсько-батьківської відданости. „Ми Ваші діти, несемо Вам наші почування і засилаємо молитви до Всевишнього, щоб дарував Вам многі літа прожити на службі Всевишньому і цілому українському народові".

Кардинал Йосиф, стоячи на підвищенні, благословив дітей, дякував, радувався їхніми щирими словами ВПреосв. Ізидор Борецький та о. Пралат Д-р Богдан Липський пояснювали Владиці, що це діти „наших мирян, наших шкіл".

Верховний Архиєпископ, помітно зворушений вперше за час свого перебування тут, у своїх словах признання і подяки, знову ж згадував про „хвилину радости" коли „ми бачимо, що український дух не вмирає".

„Ми можемо бути спокійні за наше майбутнє, коли наша молодь так вірно віддана нашим ідеалам". Піднесеним „Хай живе український народ", закінчив свою коротку промову кардинал Йосиф.

На закінчення ранішньої зустрічі, дівочий хор „Веснівка", під мистецьким диригуванням Квітки Галини Зорич-Кондратської, відспівав дві українські пісні, а опісля грімке многоліттє Верховному Архиєпископові.

Організована молодь вітає Кардинала

Вже від 4-ої год. по полудні в суботу, 15 червня, почали шикуватися ряди пластової і сумівської молоді вздовж площі церкви св. Покрови при вулицях Лідс і Qссінґтон. Чудовий п'ятибанний храм оточений масами вірних, більшість з них це гості із ЗСА, що їх автобуси, поїзди і власні авта везли цілу ніч з усіх усюдів.

Чудова соняшна погода. Нарід зустрічається, перекидуючись нашвидку словом, поглядаючи кожночасно на схід вздовж вулиці Лідс, звідкіля має прийти Верховний Архиєпископ на чергову зустріч з українською молоддю. Вишикувалися ряди пластунів і сумівців, дівчат і хлопців в одностроях з прапорами, дітвора церковних товариств в прерізних строях — білих, блакитних, з віночками на голові. Дівчата в національних одягах готові привітати Владику на сходах храму. Навколо маси народу, що заповнив навіть маленькі бальконики сусідніх хат напроти церкви.

І ось шепіт серед народу — іде Їх Блаженство, в товаристві невідступного і дбайливого господаря ВПреосв. Єпископа Ізидора Борецького, Єпископа Михайла Руснака, отців М. Марусина і Р. Даниляка. Проходить мимо сумівців і пластунів до сходів храму, де його вітають вірні на чолі з отцем - парохом Маркіяном Стефановим та його співробітниками. Кардинал Йосиф і Єпископ вдягають ризи, приготовляючись до Богослуження. На сходах появляється молода пара новоженців — Юрій та Ірена (Продовження на стор. 4-ій)

Головний московський рабін прибув до ЗСА

Ню Йорк. — На аеродром Кеннеді прибув з Монтреалю головний московський рабін Єгуда Лейба Левін, духовний провідник яких півмільйона ортодоксальних жидів в СССР. Він прилетів до Монтреалю на борту совєтського літака, а потім до Ню Йорку, де на аеродромі його з ентузіязмом вітали представники жидівства. Однак, між тими групами, що зустрічали, виникло непорозуміння на ґрунті відношення до сіонізму і справи еміґрації жидів до Ізраїлю. У вівторок головний московський рабін мав промовляти на засіданні Американської Ради для Юдаїзму, в Гантер коледжі. Рабін Левін сказав, що його приїзд має неурядовий характер, однак, представники деяких груп жидів у Ню Йорку різко виступили проти його приїзду та навіть загрозили пікетуванням. Коли через перекладача запитали рабіна Левіна, чи його пустив до Америки совєтський уряд, щоб він тут захищав потягнення Москви супроти жидів у Совєтському Союзі, рабін відповів, що совєтському урядові не треба вдаватись по захист до рабіна Левіна, „він сам себе захистить". Московський рабін виступатиме з лекціями про стан жидів в СССР.

УКРАЇНЕЦЬ СУДДЕЮ У ВІННІПЕҐУ

Вінніпеґ. — Тут призначено трьох нових суддів, і між ними адвоката Михайла Барилюка, колишнього члена Вінніпезької Шкільної Ради. Суддя п. Михайло Барилюк народився 1915 року в м. Брендоні в Канаді; він вчителював у 1934 - 41 рр., а потім закінчив факультет права. Він був раніше головою вінніпезького Відділу КУК.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Едвард Кеннеді

Родина Кеннеді належить до найзнатніших і найвпливовіших у цій країні. Трагічна смерть президента Джана Кеннеді і його молодшого брата сенатора Роберта додала цьому прізвищу авреолю мучеництва. Негайно після смерти Роберта Кеннеді появилась вістка, що не є виключена кандидатура Едварда Кеннеді на віце - президента разом із Гюбертом Гомфрі, кандидатом на президента. Хоч ця вістка передчасна, молодий, ще заледве 36-річний сенатор з стейту Мессачусетс напевно відіграє ще поважну ролю в політичному житті Америки.

Едвард Кеннеді — дев'ята і остання з черги дитина своїх батьків. Після того, як його батько Джозеф, колишній амбасадор ЗСА у Британії, в 1961 р. був напівспаралізований, а два старші брати Джан і Роберт згинули в атентатах, він став фактичним головою родини. В цьому характері виступив з короткою промовою у соборі св. Патріка над домовиною свого старшого брата. Коли він, мавши 30 років, виставив був від стейту Мессачусетс свою кандидатуру на сенатора на опорожнене місце після старшого брата Джана, що став президентом, то навіть його обидва старші брати не були захоплені цим його рішенням. Однак, у правиборах Едвард Кеннеді, на диво, переміг більшістю 300.000 голосів свого демократичного суперника, сина голови Палати Репрезентантів МекКормека, а у виборах більшістю 280.000 голосів переміг республіканського противника, сина одного з найвидатніших мужів країни, амбасадора Генрі Кебота Ладжа.

За минулих 6 років Едвард Кеннеді здобув собі повагу своїх колег: він належить до найпильніших учасників усіх засідань та найдбайливіших у підготові своїх виступів. Зокрема, Едвард Кеннеді присвятився проблемі втікачів у широкому світі взагалі та у В'єтнамі й на Середньому Сході зокрема. Щоб докладно пізнати проблему арабських втікачів, Едвард Кеннеді їздив недавно до Йорданії і розмовляв на цю тему з королем Гуссейном.

Надзвичайно позитивний феномен — американські багатії мають амбіцію присвячувати свій час і працю державним справам країни. Цей феномен охопив і родину Кеннеді, зокрема її теперішнього репрезентанта Едварда. Майбутність ще перед ним.

Криза за кризою

Московська „Правда", а за нею і вся совєтська преса, мало не щодня публікують матеріяли, які компромітують „вічну дружбу країн соціялістичного бльоку" та показують, що далеко не всі за кордоном, які виступають проти вільних урядів — є корисними для СССР. Лише в одній „Радянській Україні" з 12 червня, для прикладу, вміщено такі матеріяли: „Спростування антирадянської вигадки" — про сприяння совєтчиків у втечі прихильника Новотного, генерала Шейни, з Праги; „Заява Броз Тіта" — з визнанням, що в Югославії „наростають серйозні явища, які не відповідають соціялізмові і яких стає дедалі більше"; вістка „Сутичка студентів з поліцією в Парижі" — з закликом французької компартії, щоб її члени „не піддавались на провокації анархістських і екстремістських елементів"... Київська „Молодь України" опублікувала ще 2 червня, услід за московською пресою, аналізу політичних сил у Франції, які виступають проти уряду президента де Голля. Газета називає „політичними гіппі" багатьох тих, які зчиняли барикадні бої на вулицях Парижу, підносячи вгору... червоні прапори. „Молодь України" виступила проти „анархістів, троцькістів, маоїстів, на чолі з Кон-Бендітом"... „У Парижі з'явилась група „комуністичної революційної молоді, яка сама себе визначила організацією справжніх марксистів - ленінців", з програмою, що війна у В'єтнамі повинна вестися й далі"!.. „Виникла у Франції ще одна ліва група „Комітет на користь справи Фройда — Че Гевари", який стоїть за підривну підпільну діяльність комуністів і... психоаналізу для всіх!..

Із справжньою ненавистю пишуть у ці дні совєтські газети про всіх прихильників червоного Китаю, про далекойдучі зміни в Чехо - Словаччині, про лівонастроєну молодь у Сорбонні, в Парижі, яка не хоче слухати проводу французької компартії, про всіх „розкольників світового комуністичного руху". Можна припускати, з якою радістю, з якими надіями читають такі повідомлення в Україні та в інших неросійських країнах московсько - большевицької імперії: такі вістки є офіційними підтвердженнями найгострішої ідеологічної кризи комунізму.

ДОКУМЕНТИ ТРИВОГИ

Стривожена розвитком подій в СССР і в країнах - сателітах, розвалом західніх компартій і діленням їх на фракції, тим оздоровлюючим вітром, яким повіяло в багатьох країнах світу, включно з Індонезією, — Москва кинула гасло, мовляв, „саме тепер загострюється ідеологічна битва" між комунізмом і капіталізмом, точніше ж — між світом неволі і світом свободи. Після заклику Л. Брежнєва сотні тисяч пропагандистів з подивугідною невтомністю закрутили свої партійні патефони. Виразником голосу окупанта в Україні став „кандидат філософських наук" В. Трипільський, перший лектор у товаристві „Знання". У червні він прочитав лекцію на тему „Антикомунізм і його історична приреченість", стенограму якої передрукувала „Радянська Україна" з 6 червня 1968 р. Це — видатний документ, важливе підтвердження тривоги й непевности серед запроданців українського народу.

Жадне з тверджень доповідача не витримує критики. Візьмімо, для прикладу, тезу про „депролетаризацію пролетаріяту". Доповідача В. Трипільського нервує це питання. „А який же насправді вигляд має ця депролетаризація?" — запитує він, і у відповідь наводить, що в минулому столітті було яких 10 мільйонів робітників у світі, а тепер є яких 200 млн. У цьому й має полягати увесь „доказ"!..

Тільки замовчав доповідач той факт, що за часів Маркса робітництво не мало жадних прав і працювало часто й по 12 годин на добу, а тепер робітник у країні Заходу — це людина шанована, досить забезпечена, боронена профспілкою; з родин робітників виходять на Заході мільйони студентів високих шкіл; в Англії, Італії, Японії, Швеції, Канаді, ЗСА, Австралії маси робітників їдуть до праці власним автом. Відбувається справжній процес депролетаризації світового робітництва. Справжнім пролетаріятом воно є лише в СССР — безправне, приречене на убоге існування, навіть без права покинути завод.

Це — лише один з десятків прикладів. Стаття була б задовга, коли б розглядати всі тези доповідача. Звернемо лише увагу на ті особи й інституції за кордоном, які особливо дошкуляють своєю діяльністю Москві з її облудною маскою комунізму. У доповіді представника товариства „Знання" названо десятки таких людей і організацій. Багато уваги присвятив він Інформаційному Агентству ЗСА, ЮСІА, що має „в своєму розпорядженні радіослужбу „Голос Америки", яка веде передачі 40 мовами"... „Наприклад, „Голос Америки", — казав доповідач, — „їм нікуди піти від успіхів, що їх має наша країна в економічному розвитку. Та, викладаючи факти економічного розвитку СССР, вони відривають їх від основи, тобто від соціялістичного ладу... Більше того, вони іноді супроводять ці дані коментарями, на зразок того, що російський народ завжди добивався успіхів — і при царях, і при большевиках". Доповідач-комуніст зазначив: „Нам звичайно, приємно слухати слова похвали на адресу російського народу, та вся справа в тому, що царизм" і т. д. — мовляв, „соціялістичний лад" кращий від царизму.

Заатакував доповідач Видавництво „Українська Друкарня" в Парижі, хоч і не назвав його власним іменем, як не подав (чого ж боятись, коли за вами правда?) і назви книжки В. Чорновола „Лихо з розуму": „Недавно в Парижі вийшла книга, складена з листів, заяв різних осіб, притягнених в нашій республіці в різний час до кримінальної відповідальности за порушення соціялістичного правопорядку. І цей сумнівний „літературний твір" західня пропаганда теж підняла на щит". Але заля так і не почула імен В. Чорновола, О. Зінкевича, С. Караванського та їхніх друзів по недолі й боротьбі.

Із західніх науковців, совєтологів, марксологів доповідач назвав багато імен, у тому числі американського філософа Сіднея Гука, автора книжки „Большевизм проти марксизму", сучасного німецького філософа-проповідника І. Фечера, В. Леонарда, С. Поссоні, автора книжки „Ленін — революціонер - примусовець" та ін., а з українських діячів особливу нехіть цього разу викликав у ворога проф. д-р Роман Смаль - Стоцький — „колишній петлюрівський дипломат у Берліні, який до недавнього часу очолював головну раду так званого наукового товариства".

Доповідач кількаразово називав „Голос Америки", але не наважився назвати ні велетенської сили радіостанції Комітету „Свободи", ні Еспанського Національного Радіо, ні Радіостанції Ватикану та ін., що провадять передачі українською мовою. Він сказав: „Націоналістична преса, радіокоментатори не гребують ніякою брехнею в своїх нападах на СССР, на радянську Україну" — і не навів жадного доказу „брехні". Так званих українських буржуазних націоналістів, які за кордоном працюють подвійно, бо заробляють важкою працею на хліб щоденний та ще й виконують політичну працю, доповідач називає „запроданцями", „лютими ворогами українського народу" тощо, прип'явши до них навіть сіонізм... Але про великодержавний шовінізм та імперіялізм В. Трипільський і „Радянська Україна" наважилась згадати тільки у зв'язку з... діяльністю Мао Тсе - тунга.

У стенограмі занотовано й декілька запитань із залі, адже доповідь була виголошена для „ширшого активу", кілька запитань, з яких більшість залишилась без конкретної відповіді: „А чому ж все таки робить вплив буржуазна пропаганда?",

Л. Голобородько

УСПІШНИЙ ВИСТУП НА ТЕЛЕВІЗІЇ

(Д-р Катерина Кохно на телевізійній програмі у Вашингтоні)

У Вашингтоні несподіванкою була дуже цікава телевізійна програма, проведена з д-ром Катериною Кохно протягом 3-ох годин на 14-му каналі. Ця програма мала особливе значення для українців, бо директор телевізійної стації п. Гайтауер запросив д-ра Кохно до Вашингтону саме тоді, коли у столиці Америки вперше проголошено „Український День". В цій програмі також взяв участь інж. Володимир Маєвський.

О 7 год. вечора дир. Гайтауер так представив гостю: „Д-р Катерина Кохно, професор психології і міжнародної освіти, впродовж 11 років викладає у відомих університетах, перше в Шикагському університеті, Лойола, Нордвестерн в Шикаго, а тепер в Пенсилвенії, де вибрана членом Комітету Визначних Науковців. Вона перебувала 18 років під комуністичним режимом на Україні"

Програма включала такі теми: 50-ліття проголошення самостійности та соборности України і міжнародне значення цього історичного акту; 50-літнє існування совєтської влади на Україні; потрясаючі факти комуністичного народовбивства під час колективізації, голоду і єжовщини; повстання і страйки в совєтських концентраційних таборах; сучасна „культурна революція" в Україні; політична стратегія міжнародного комунізму і війна у В'єтнамі; роля і участь комуністів у заворушеннях в Америці та інших країнах; ЛСД та інші наркотики серед студіюючої молоді; „холодна революція" у Чехо - Словаччині і інші сателітні країни.

Програма розвивалась у формі діялогу: п. Гайтауер та інж. Маєвський ставили питання, а д-р К. Кохно відповідала.

Сенсаційним пунктом програми були інформації д-ра Кохно про совєтські секретні експерименти з ракетами та водневими бомбами.

Говорячи про відновлення української державности, д-р Кохно підкреслила три моменти:

Поперше — українська революція викликала, як ланцюгову реакцію, національно - визвольні революції в Білорусі, закавказьких країнах, Центральній Азії, пробудила Сибір до боротьби проти московського імперіялізму.

Подруге — Українська Народна Республіка була форпостом демократії на Сході Европи. Прелеґентка вказала на спільні засади IV Універсалу і Американської Декляраціï Незалежности.

Потретє — український народ став заборолом і зазнав великих жертв, охороняючи Західню Европу від комунізму.

Говорячи про совєтські експерименти з нуклеарною зброєю, д-р Кохно сказала, що протягом кількох останніх років зарекордовано 40 вибухів потужних водневих бомб в Совєтському Союзі. Великою катастрофою закінчився один з таких експериментів, коли випробовували декілька водневих бомб прикріплених одна до одної. Внаслідок того сплюндровано територію у два рази більшу за Тексас. Рапорт про це подав шведський учений Берґсон під заголовком: „25 великих совєтських помилок".

Д-р Кохно переказала слухачам сенсаційне свідчення Берґсона, як документальний доказ про нечуваний експеримент з „гігантською водневою бомбою" і радіоактивною „х в и л е ю смерти".

Совєтський проф. Федоров був призначений керівником цього проєкту. Випробовування відбувалось на вкритому льодом Карельському морі, недалеко східнього берега Нової Землі. Літак типу ТУ-30 спустив спеціяльний парашут з кількома пов'язаними між собою водневими бомбами. Вони занурились на глибину 100 стіп під водою, а потім розрядились серією жахливих вибухів. Це була проба „знищення" всіх атомових підводних човнів „ворога" в промірі 50-ох миль. Жахливі вибухи створили колосальної сили „смертельну хвилю", що теоретично мала знищити прибережні ворожі міста. Однак, совєтські науковці помилилися в своїх обчисленнях, і „смертельна хвиля" раптом ударила по берегу, обернувши на порох всі бункери з науковим і технічним персоналом.

В дискусії інж. Маєвський порушив тему міжнародного комунізму і московського імперіялізму, підкресливши, що московський імперіялізм часто виступає під маскою іншої системи. В сучасній міжнародно - політичній ситуації Москва використовує різні рухи і форми міжнародного комунізму, навіть ліберальні і ревізіоністичні. Д-р Кохно заявила, що це було одною з найголовніших причин конфлікту між Москвою і Пейпінґом і виникнення тітоїзму в Югославії.

Підсумовуючи цю дискусію, д-р Кохно заявила, що „сучасна совєтська система є симбіозою між комуністичною ідеологією і московським месіяністичним імперіялізмом". Д-р Кохно написала наукову працю в цій ділянці.

Дир. Гайтауер запитав д-ра Кохно, що вона думає про „холодну революцію" в Чехо - Словаччині. Прелеґентка заявила, що присутність совєтських танків у Чехо-Словаччині вказує на важливість тієї „холодної революції" і її загрозу для Москви. Дир. Гайтауер іронічно вставив, що разом із совєтськими танками прибув „на лікування" Косиґін. Д-р Кохно заявила, що там є знамените лікувальне місто Карльсбад, але Косиґін сидів у Празі, намагаючись рятувати Новотного і його кліку.

Програма велася в оригінальний спосіб: слухачі могли звертатися телефонічно до телевізійної стації і ставити питання, а також висловлювати свої погляди на порушені проблеми. Багато питань було звернено безпосередньо до д-ра Кохно, на які вона дала вичерпні відповіді, але час не дозволив відповісти на всі питання.

Зокрема по телефону запитали д-ра Кохно: „Чи можете сказати, як виглядало б життя американського суспільства, якби комуністи заволоділи нашою країною?" Д-р Кохно з власного досвіду вияснила, що несе з собою комунізм і як він знищує докорінно будь-які прояви демократичного, вільного життя.

Дуже цікаві питання ставлено з „міста воскресіння", в якому поселились у шатрах учасники „походу бідних".

Інж. Маєвський попросив д-ра Кохно розповісти, що сталося з муринами, які виїхали були свого часу до Совєтського Союзу. Д-р Кохно сказала, що коли уряд президента Рузвелта визнав совєтську владу, цілий ряд мyринських родин вирішив переселитися до „робітничого раю". Їх прийняли і розмістили в спеціяльно побудованих „посьолках". Але в скорому часі мурини, зазнавши всіх благодатей совєтського побуту, збунтувались. Тоді НКВД переселило їх на Сибір, і дальша доля їх невідома.

На програмі обговорено також студентські заворушення в Америці, Франції і Німеччині.

По 9-ій год. на телевізійну стацію прибув з Парижу американський дипломат і журналіст п. Даніслопол. Він представив ситуацію у Франції і говорив про переговори з північнов'єтнамською делеґацією.

Програма мала такий великий успіх, що дир. Гайтауер запросив д-ра Кохно взяти участь у програмі наступного місяця.

„Якщо ми відкидаємо ідеологічне співіснування, то чому ж додержуємось культурного обміну з капіталістичними країнами?"... „Я пропагандист. Але чи можу я успішно вести контрпропаганду, якщо ні „Голосу Америки", ні інші західні станції не слухаю, про що вони щоразу говорять не знаю, а тому не маю в цих питаннях достатньої „інформації" (доповідач відповів, що тепер „органи нашої інформації" будуть „працювати більш оперативно"...).

„Ви можете спитати, а чому живуть ще ці пережитки в соціялістичному суспільстві?" — запитав сам себе доповідач, і ствердив, що „передусім, деякі старі нрави, звички виявились надто живучими і передаються від покоління до покоління"... Коли б цього не існувало — не існувало б національних мов, культур, поняття народу. Член „наукового товариства „Знання", звичайно, і сам про це знає — але в тім то й приреченість так зв. комунізму, що він цілковито заплутавсь у власних антижиттьових вигадках. Допомагає йому заплутуватись до останнього вузлика ще й імперська російська система.

(Ко)

„Місто воскресіння" у Вашингтоні

Протягом останнього місяця столиця З'єдинених Стейтів Америки, найкраще і „найбільш европейське" місто цієї великодержави, осідок усіх її центральних державних установ і закордонних амбасад, місто пам'ятників і музеїв, — наче не своє: на великій площі недалеко пам'ятника Лінкольнові з дозволу влади збудовано „місто воскресіння", що насправді є великим збірищем диктових халуп, в яких приміщується нібито 3.000, а насправді не більше як тисяча вбогих муринів. Їх спровадили туди з різних міст, щоб унаглядннти існуючу в Америці вбогість.

Ті мурини, підтримувані расовими земляками, раз-у-раз уладжують демонстрації, а на 19 червня заповіджено новий „марш на Вашингтон", в якому повинні, за первісними плянами організаторів, взяти участь 100.000 муринів. Всю цю акцію муринські організації ведуть під гаслом боротьби проти вбогости, щоб зробити нею моральний натиск на Уряд і Конгрес в напрямку посилення допомоги вбогим.

Але у практиці виявилось, що „місто воскресіння", замість стати „містом любови і надії", стало мізерним тимчасовим приміщенням для людей, які, позбавлені мінімальних вигод, живучи на розмоклому від дощів грунті, клануть тих, що їх туди спровадили і втікають туди, звідкіля прибули.

Внаслідок цього постали гострі суперечки й між самими лідерами сучасного муринського руху. Організатор нового „маршу на Вашингтон", який вів уже в 1963 році подібний марш, Ваярд Рустін, зрікся тієї місії, посварившися з головою „Конференції південно - християнського проводу", отож наступником убитого д-ра Мартіна Лютера Кінґа, Ралфом Дейвідом Абернатом. І ввесь той марш став під знаком запиту.

Перетягнута струна завжди тріскає з дизгармонійним тоном. 100-членна делеґація, яку прийняв генеральний прокуратор Рамзей Кларк, дала прийняті досі закони про громадянські права для муринів і погрожувала спалити Вашингтон. Делеґати закидали Кларкові, що в Америці „нічого не робиться, щоб зліквідувати вбогість", тоді як насправді федеральний уряд, стейти і міські громади вирішили видати на ту ціль у 1968 році кругло 10 більйонів долярів. Інша справа — з яким вислідом. Вся державна кампанія проти вбогости стала взагалі дуже контроверсійною, бо великі суми з'їдає новий бюрократичний апарат, що його — як виявив скандал у Ню Йорку — інфільтрують „убогі" комуністи.

У ЗСА є безумовно чимало бідних. Але було б їх куди менше, якби, замість годувати молодих мужчин і жінок по лінії добродійности, вишколювали їх і давали їм варстати праці. Покищо всі власті у Вашингтоні і всі його мешканці з нетерпеливістю очікують, коли будівничі „міста воскресіння" його зліквідують.

КОМУНІСТИЧНА МАТЕМАТИКА

Пресовий орган КҐБ „Вісті з України" ч. 16 з квітня надрукував репортаж з Києва, з дитячого садочка ч. 61 — показового закладу для дітей від 3 до 7 років, в основному з українською розмовною мовою, для показу закордонним туристам українського походження. У статті подані цифри, над якими варто задуматись: „Скільки платять батьки за утримання дитини в дитячому садку? — П'ять — двадцять карбованців на місяць, залежно від заробітку. — А яку суму витрачає держава? — Близько 80-ти карбованців на кожну дитину щомісяця." Зазначимо, що середній місячний заробіток у Києві хитається між 70 карбованців і 100 крб., з яких ще стягають і податки. Як може держава видавати на одну дитину в садочку щомісяця „близько 80 карбованців", а трудящим платити за місячну працю мізерний заробіток?

Х. Довгалюк

ТЕ, ЩО НІКОЛИ НЕ ЗГАСАЄ

(2)

...О, так, Петра Козака вона пам'ятає! Згодом і Артем вирізьбився в пам'яті. Надія Павлівна пригадала, що вона навіть хотіла бути хресною матір'ю Артемові, але з тим якось справа не вийшла.

Вдовиця пильно вдивлялась в Артема і по її зморшкуватому обличчю текли сльози. Враз вона зблідла і почала умлівати. Артем підтримав її рукою, розглянувся за склянкою, щоб дати води, але почув голос:

— Не треба, мені вже ліпше. То серце не раз так...

Артем хотів був сказати щось заспокоююче, але Надія Павлівна перервала його думку:

— Сину, ти приніс мені велику радість. Мені перед смертю хотілося хоч раз зустріти когось із своїх людей, щоб облегшити біль у своєму серці. І ти прийшов! Розкажи ж про себе, про наших людей. Як розшукав мене? Чому раніше не провідав, коли ще живий був отець диякон? Про себе не маю що сказати, доживаю вік, як сам бачиш...

Артем розповів, що дізнався про смерть отця Зарембн з газети та й приїхав відвідати землячку.

— У моїй голові, - сказав він, — не вміщається думка, що покійний диякон залишив своїх людей та й пішов деінде.

Артемові слова гостро вразили Надію Павлівну, і в ній ураз прокинулось національне почуття, яке ніколи не згасає остаточно в людині. Воно часом притахає, як вогонь, присипаний попелом, але, коли розгорнути той попіл, дмухнути — іскри дають про себе знати...

— Артеме! — з сльозами в очах промовила вдова. — Славити Бога, просити у нього ліпшої долі, молитися можна в кожній церкві...

— Трохи так, а трохи не так, — відповідав Артем. — Ми, українці, благаємо Бога, щоб допоміг нашому народові вирватися з московської неволі, а московська церква, росіяни моляться за єдину Росію, а це значить, щоб Україна й надалі залишалась російською колонією, щоб і слід по Україні пропав.

Слова виривалися в Артема з-під контролі, і виглядало, що він навмисне прийшов, щоб дошкулити удові, якій зрада рідного народу лежала тяжким каменем на серці. Глянувши на вбогу кімнату, Артем зауважив, що там і без нього не бракувало чорних фарб: оповитий чорним крепом портрет небіжчика, чорний одяг господині, навіть лямпада перед іконою обведена чорною биндою.

Помовчавши, він проводив далі:

— Прочитавши некролог, я цілу ніч не міг спати. Увесь час на думці було рідне село, церква... Я пригадав собі, як то всі наші люди трималися свого, а тут, на еміґрації, чимало їх розбрелося та й моляться до чужих богів. Тяжкий це гріх, Надіє Павлівна...

Артем ще довго розповідав про минуле, але стареньку вдову найбільше цікавило життя українців в Америці, життя народу, частинкою якого вона була. Московський „спільний котелок", російський шовінізм так зачадили їй голову, що не раз уривалося її та її небіжчика - мужа терпіння. Не раз думали вони вертатися до своїх, але побоювались, чи приймуть. Так само, як вони, думали й інші „хахли", що, вдаючи з себе росіян, боялися навіть показувати людям одержувані з України листи від рідних.

Прощаючись, Артем вийняв із кишені сто долярів і простягнув їх вдові. Ця несподіванка ще більше схвилювала Надію Павлівну і в неї затремтіли руки. Підійшовши до Артема, вона поцілувала його, як рідного сина, і сказала:

— Не треба, Артеме. Мені не треба грошей. Якщо хочеш допомогти, візьми мене до своїх людей, вивези в іншу місцевість, де не знають, що сталося з нами на старість...

* *

Минуло два тижні, і Надія Павлівна отримала від Артема вістку, що він приготовив для неї нове місце побуту в українській громаді. То була радісна вістка, і вона зразу ж почала готуватися в дорогу.

За два дні приїхав Артем, допоміг вдові спакувати речі, і раннім ранком вирушили вони автом до містечка Х.

За день їзди Надія Павлівна дуже втомилась, але, прибувши на місце, зібрала всі сили і без сторонньої помочі вийшла з автомашини. Її зустріли місцевий священик і два члени парафіяльної ради, які допомогли старенькій влаштуватись. Вдова не знала, як висловити подяку за ласку, яку проявили до неї ці люди. Що то значить свої!

Вже пізніше, коли поселилась Надія Павлівна в затишному мешканні, прийшла їй головну думка: „Ти служила чужим, а вони приймають тебе, як у біблійній притчі батько приймав блудного сина..." Ця думка не давала їй спокою, хоч, крім пан-отця, ніхто з парафіян не знав попереднього життя старенької вдовиці.

Та, кажуть, великий тягар у голові не можна довго носити, і Надія Павлівна розповіла пан-отцеві про своє скитання серед чужих людей. Він уважно вислухав, вдаючи, що вперше чує ту історію, і заспокоїв словами, що кожна людина робить помилки, за які буває терпить аж до смерти.

— Але все те минуло, — сказав пан-отець, — і плачем нічого не поправите. Нині над вами Божа ласка: живете серед своїх людей. А в своїй хаті — своя правда...

— То, ви, отче, нікому про це не кажіть, дуже вас прошу, — втираючи сльози, закінчила вдовиця.

І пан-отець нікому не казав, бо чи ж можна сипати сіль на рану? Але від того часу завжди журився тими, що своїми плечима підпирають чужі одвірки і не мають відваги подати про себе голос.

(Кінець)

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

Степан Женецький

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ ПРЯШІВЩИНИ

Засновано Секцію Українських Журналістів у Пряшеві

19-го травня зійшлися українські редактори та журналісти в Пряшеві, щоб обговорити важливі справи своєї роботи у зв'язку з політичними змінами, які зайшли в Чехо - Словаччині після січневого пленуму Центрального Комітету Комуністичної Партії Чехо - Словаччини. Вказувалося на той факт, що українські журналісти на Пряшівщині дотепер не мали своєї власної організації, яка захищала б їх та рішала про важливі питання їхньої журналістичної праці. Щоб цьому зарадити, створено Секцію Українських Журналістів.

На голову Секції обрано редактора тижневика „Нове Життя", що появляється в Пряшеві, Степана Кочуту. До Управи Секції було обрано Віктора Коваля, Василя Дацея, Ростислава Кратюка та Олександра Товта.

XIV Свято Пісні і Танцю

Газета „Нове Життя", що появляється в Пряшеві, ч. 25, з дня 18 травня ц. р., подає, що 22 і 23 червня відбудеться у місцевості Свиднику традиційне свято пісні і танцю українського населення Пряшівщини. Цього року це свято проходило в рамках святкування 50-річчя Чехословацької Республіки та святкування Дня культури і мистецтва Української Совєтської Республіки. Участь у святі взяли не тільки українці з-під Дуклі, але й цілої Пряшівщини та всієї Чехо - Словаччини, як рівно ж українській ансамбль з Польщі, співацький колектив русинів-українців з Югославії та популярний колектив „Ятрань" з Кіровограду з України.

Газета „Нове Життя появляється двічі в тижні

Рішенням Президії Центрального Комітету Культурної Спілки Українських Трудящих в Пряшеві, починаючи від 15 номера, газета „Нове Життя", що досі була тижневиком, появляється тимчасово двічі в тижні. Редактори тієї газети ствердили, що зміна газети з тижневика на півтижневик при таких самих умовах, не прискорить її актуальність. Найвигіднішим у цьому розумінні було б, заявляють редактори, домогтися щоденної появи газети для українців Пряшівщини.

Пропонують на голову Української Народної Ради Андрія Ковача

Як повідомляє газета „Нове Життя", останнім часом на Пряшівщині наші люди живо обговорюють справу Народного З'їзду, на якому має бути покликана до життя Українська Народна Рада Пряшівщини, яка мала б бути достойним представником пряшівських українців і плянувала б на принципі рівного з рівним у відношенні до інших національностей Чехо - Словаччини. Між людьми ходять чутки про підготовку назначування кандидатів до Української Народної Ради Пряшівщини в Пряшеві. Люди на місцях домагаються, щоб Підготовчий Комітет дав на обговорення кандидатів на чільних працівників Ради.

Порядком обговорення редактори „Нового Життя" підтримують пропозицію деяких українських громадських діячів Пряшева, щоб Народний З'їзд обрав на голову Української Народної Ради Пряшівщини Андрія Ковача, який користається між українським населенням Пряшівщини популярністю й авторитетом.

Київ не турбується пряшівськими українцями

У зв'язку з відлигою й демократизацією в Чехо - Словаччині всі народи республіки стараються поправити свої національні відносини. Головно словаки міцно домагаються рівних прав, які до того часу були в чехів у ролі „молодшого брата", щось на подобу супроти москалів у Сов. Союзі. Тепер словаки хочуть мати рівні права у державі з чехами. Також мадяри, поляки й німці домагаються своїх національних прав. Домагаються також своїх прав і пряшівські українці, які досі були в Чехо - Словаччині найбільш упосліджені з усіх національностей. Українці Пряшівщини стараються відновити свою Українську Народну Раду Пряшівщини, яка мала б заступати пряшівських українців у Чехо-Словаччині. Така Українська Народна Рада Пряшівщини була створена після приходу до влади комуністів, але в 1950 р. її зліквідували словацькі шовіністи.

На допомогу мадярським, польським і німецьким національним меншостям спішать уряди Мадярщини, Польщі і Німеччини, представники яких у Празі виявляють клопотання перед урядом Чехо - Словаччини. Та інакше воно з українцями в Чехо - Словаччині. За ними нема кому упімнутися. З того приводу газета „Нове Життя" ч. 25 з 18 травня пише:

„47 мільйонова Україна виявляє мінімально турбот про нас, а Словаччина ставиться до нас лицемірно. З такого стану треба нам усім, а особливо передовому загонові нашого народу виходити до роботи між населенням та при узаконенні наших прав у соціялістичній Чехо - Словаччині".

Словаки збираються різати українців на Пряшівщині

З якою ненавистю ставляться словаки до вимоги рівних прав для себе українців Пряшівщини, можна довести на прикладі зборів студентів Пряшівського Педагогічного та філософічного факультетів, що відбулися дня 4-го квітня в Пряшеві. Про це читаємо в газеті „Нове Життя" з 10-го квітня:

„Оголосивши вечір, присвячений Міланові Штефаникові, студенти та викладачі педфакультету виступили тут проти прав українців Чехо - Словаччини. Вони грубо ображали українців, пропонували приставити їм автобус і вивезти їх на Україну. (Глинка збирався вивозити русинів на драбинастому возі, сучасні його послідовники дають нам автобус. Все таки, який прогрес!)".

Коло 50 словацьких студентів - шовіністів ухвалили резолюцію проти признання прав українцям у Чехо-Словаччині та закінчили свої збори піснею „Реж а рубай до крве".

Елізабет, Н. Дж.

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ

31 березня наша громада в Елізабеті віддала поклін Тарасові Шевченкові. Свято підготовив Кружок Пластприяту при помочі Пластової Станиці. Всі старалися помогти.

Святочна Академія розпочалася американським гимном, який виконала на фортепіяні пластунка Роксоляна Мицьо. Відтак голова Пластприяту пані Олена Мельничук відкрила свято. Побіч неї з'явилося троє малят з українознавчої школи в стилевих українських строях. Юрчик Курівчак сказав вірш: „Я сьомий рочок маю, але про Шевченка вже багато знаю". Дануся Сосяк і Оксана Купчак просили у вірші „Учітеся" не забувати своєї мови. „Заповіт" відспівав наш хор „Боян" під диригентурою проф. Р. Левицького.

Редактор Я. Заремба виголосив святкоту промову. Його слухали всі з цікавістю, бо він говорив про Україну.

Симпатичні хористи виконали „Огні горять" з милозвучним теноровим сольом д-ра Романа Граба. Глядачі рясними оплесками нагородили їхню працю. Учениця Христя Закаляк милим голосочком виголосила вірш „Суботів".

Вийшла на сцену солістка Анна Гавдяк з Нюарку, яка при акомп. п. Євгенії Вольц заспівала — „Ой одна я одна", „Чого мені тяжко" та „Плавай лебедонько". Пластуни піднесли їй троянди і дякували від малих пластунят. Заля грімко оплескувала солістку. Вона заспівала ще наддаток.

Найбільшою атракцією було „відслонення" пам'ятника Т. Шевченкові. На підвищенні стояв великий, темними аркушами заслонений образ, по боках на струнко пластуни і пластунки. Вони з ентузіязмом виголошували уривки про життя Т. Шевченка від уродження аж до смерти. За кожним уривком відслонювали частину образа, немов обертали листки книжки. Монтаж скінчився, а присутні побачили пам'ятник Тарасові Шевченкові, такий самий, який три роки тому відслонили у Вашингтоні, а внизу напис: „Не вмирає душа наша, не вмирає воля!"

Монтаж виконували пластуни й пластунки: Андрій Кириченко, Петро Гальський, Іриней Головінський, Аскольд Мельничук, Борис Мицьо, Ляриса Загайкевич, Христя Бемко, Маруся Боднаренко, Христя Закаляк, Роксоляна Мицьо. Багато праці присвятила пл. сен. Віра Мицьо, яка все знаходить час для пластової молоді. Портрет - Пам'ятник намалювала ст. пл. Анета Коваль. При помочі ст. пл. Іринея Коваля і п. Е. Боднаренка технічні проблеми були розв'язані.

Хор „Боян" заспівав пісню „Живи Україно".

Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

І. К.

Монтреал – Розмонт, Канада

100-РІЧЧЯ „МАТІРНОЇ" ПРОСВІТИ У ЛЬВОВІ

В останній роках відзначаємо численні ювілеї.

Серед цих ювілеїв є і 100-річчя „Матірньої Просвіти" у Львові. Це ювілей вікопомного монументу науки й освіти, знавця економічних, соціяльних і еміграційних проблем нашого народу, як двигуна тодішнього українського села, речника соборництва всіх українських земель і односи політичної думки народу і врешті „Просвіти" — як бастіону великих духових вартостей, почерез її друковане слово в тисячних виданнях української книги! „Матірня Просвіта" — це світла інституція України, якою не кожний бездержавний нарід може похвалитися.

Восени минулого року управа й членство з братніми організаціями, а з ініціятиви голови „Просвіти" Мирослава Бурого рішили оформити ювілейний комітет, який запросив усі місцеві парохії й світські громадські клітини до співпраці. Перший зголосився деканат укр.-кат. парохії й почерез свого делеґата о. Ярослава Гаймановича, передав побажання й вказівки для ювілейної підготови. Прислали своїх делеґатів УНО, ЛУВ та УПА.

Склад ювілейного комітету такий: 1) управа, 2) відділи: культ. - освітній, господарський, дорадчий, технічний з пресовою й англомовною референтурами. На голову обрано п. Мих. Коладія. Оформлено Жіночий Балевий комітет під говством довголітньої просвітянки п. Юлії Батюк.

Ювілейні святкування проходитимуть під патронатом місцевого відділу КУК 19-о жовтня о год. 6 веч. бенкет у „Віндзор Готелю", а 20 жовтня о год. 3 по пол. „Святочна Академія" в авдиторії Плато Гол. Імпозантний хор в числі понад 80 співаків-чок з усіх місцевих організацій, відбуває кожного вівтірка співанки під батутою дириґента православної церкви св. Покрови на Роземонті, п. Івана Козачка. Робляться заходи, щоб приєднати до участи в Ювілею нашу молодь, а саме: „Студентський хор" під дириґентурою здібної молодої сили п. Марії Бринявської - Чолій, та співачку студентку музикознавства п-ну Анну Чорнодольську.

Опрацьовуються теж інші точки програми. Підготовляється матеріял до книжки привітів. Запрошено визначні особистості нашого політичного й культурного світу на головних промовців. Ідучи за наказом хвилі духового зв'язку і співдії у визвольному русі в Україні, опрацьовано цикл дописів з темою кол. просвітянського руху в Наддніпрянщині. Поміщує цей матеріял місцевий місячник „Монтреальський Інформатор". Багато праці має технічний відділ, виготовляючи повідомлення, запрошення, дописи, афіші на „всі сторони світу"! Придбано для цього відповідний листовий папір і коверти з мистецькою ювілейною емблемою. — Поруч з Ювілейним Комітетом працює на „повну пару" Жіночий Балевий Комітет. Улаштував два успішні „бінґа", виробив гарні ювілейні відзнаки, виробив розгривкові книжечки (дар пп. Юлії і Степана Батюків), оплатив для 22 дітей Рідної Школи й кількох осіб опікунчого персоналу вступні квитки на видовище: „Людина й світ" на день 1 червня ц. р. З листопада місяця почавши, відбуваються кожної другої п'ятниці засідання обох комітетів. Не зважаючи на „повні руки роботи", голова „Просвіти" о. Мирослав Бурий взяв на себе ще й обов'язки другого заступника голови місцевого відділу КУК. Підкреслити належить, що ювілей 100-річчя „Матірної Просвіти" у Львові в Монтреалі матиме стисло український зміст і характер.

Дай же, Всемогучий Боже, довершити ювілейні святкування успішно й щасливо.

Марія Давидович
прес. реф. Юв. Комітету

Маямі, Фла.

ПОЖЕРТВИ ПІД ЧАС АКАДЕМІЇ Т. ШЕВЧЕНКА

Центральний Комітет Українських Організацій зложив 100 дол. на Фонд Катедри Українознавства і 50 дол. на Наукове Товариство ім. Шевченка з пожертв, які були зложені під час Академії в честь Тараса Шевченка. Академія відбулась 17 березня 1968 р. в залі Українського Американського Клюбу.

Прапори внесли на сцену ветерани - учасники Визвольних Змагань: пп. В. Подубинський, С. Паладійчук, В. Каліцінський, П. Тибор, Т. Наконечний, О. Дрозд.

„Заповіт" виконав відомий бандурист О. Варченко. Голова Центрального Комітету Української Організації в Маямі о. С. Ковальчук привітав присутніх священиків Української Православної Церкви о. ігумена С. Магаляса й гостя з Балтимору о. протоєрея Уманця та всіх учасників Академії.

Реферат по - українськи присвячений значенню творчости Т. Шевченка й впливові творчости Кобзаря на формування українсько - національної свідомости українського народу прочитав проф. Паладійчук. Публіка нагородила його оплесками. Автобіографічний вірш Т. Шевченка „Мені тринадцятий минало" продеклямував гарно 13-літній Юрій Тершаковець.

На закінчення першої частини програми відомий бандурист О. Варченко виконав твори Т. Шевченка: „Думи" й „Б'ють пороги" і „Думу про Морозенка". Артистичний, з чуттям виконаний спів під звуки бандури, історичні мотиви й зміст пісень зачарували присутніх, які нагородили бандуриста заслуженими оплесками.

Доповідь по-англійськи прочитала панна Ольга Максимович, яка добре схарактеризувала ролю Т. Шевченка в історії українського народу.

Учні зі школи при Українській Католицькій Церкві (учителька пані М. Біляк) продеклямували: 1. Збірну деклямацію „Гамалію" Т. Шевченка; 2. „Серце Тараса" — Лесі Храпливої — Андрійко Гелембін; 3. „Україна" — Ганя Максимович.

Молоденький, але вже відомий піяніст Богдан Сперкач заграв „Без тебе Олесю" і „Гавот" — муз. М. Лисенка. Дитячий хор Українсько-американського Клюбу, під дир. П. Б. Вакая виконав: „Садок вишневий коло хати", і „Заповіт".

Закінчено програму співом національного гимну.

Л.

Денвер, Колорадо

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ УНР

Українці Денверу влаштували 16-го лютого величавий бенкет в просторій конференційній залі одного з кращих готелів Денверу — Космополітен.

Підготовкою бенкету зайнявся Екзекутивний Комітет з представників усіх українських організацій Денверу. Комітет очолив голова місцевого Відділу УККА — інж. Мирослав Кальба. Програма бенкету розпочалася внесенням пластунами державних прапорів — американського та українського. Американський державний гимн відіграла на фортепіяні панна Христина Кузьмич, а український національний гимн відспівали всі присутні.

Понад 200 гостей засіли за столи. За почесним столом засіли українські православний і католицький священики Денверу — о. Теодозій Діятелович і о. Павло Смаль, 14 ветеранів українських визвольних змагань, представники уряду та поневолених народів і Почесний і Екзекутивний комітети.

Бенкет започаткував о. Теодозій Діятелович молитвою за український нарід, а після того голова Відділу УККА — інж. Мирослав Кальба привітав гостей і закликав вшанувати поляглих в боротьбі за волю України однохвилинною мовчанкою.

Він покликав на майстра церемонії Грегора Л. Пірсона, відомого приятеля української визвольної справи. Гостя з Шикаґо артистка Ія Мацюк виконала сольоспів „Україна" Гнатишина та „Горить моє серце" Лопатинського. Денверці вперше мали змогу слухати спів цієї співачки. А слухати її співу — це справжня насолода.

На фортепіяні акомпаніювала панна Христина Кузьмич. Вона виконала сольо рапсодію Йоганнеса Брамса, Опус 72 чис. 2, і за це нагороджено її гучними оплесками.

В часі дальшої програми артистка Ія Мацюк ще виконала „Думку" Степового та „Жита" Гнатишина при акомпаніяменті панни Христини Кузьмич. Вдякою були гучні оплески присутніх.

Промовляли: голова УККА інж. Мирослав Кальба, проф. Степан Глушко, представник неприсутнього в той час в Денвері губернатора — Лю Мідлміст, представник мейора Денверу — Р. Тейон та сенатор ЗДА — Пітер Г. Домінік.

Приємно мені ствердити вдалий виступ всіх наших промовців на бенкеті. Дуже добре, коротко і речево промовляв голова УККА Відділу інж. Мирослав Кальба. Приємно було слухати нашого учасника визвольних змагань проф. Степана Глушка. Це промовець старшої школи, що не любить заглядати до записок і говорить за всіма вимогами красномовства.

Згадані вже представники губернатора стейту Колорадо і мейора Денверу гарно вітали з ювілеєм та бажали, щоб український нарід якнайскорше добився державної незалежности.

Вкінці промовив сенатор Пітер Г. Домінік. Всі присутні рясними оплесками привітали його. Сенатор Домінік прибув на бенкет в товаристві своєї дружини. Він добре обізнаний з українською визвольною справою. Він говорив про визволення не тільки України, але і всіх поневолених московською імперією народів. Присутні спонтанно переривали оплесками його промову, а при кінці зробили овацію, вставши з місць.

Пан Ґреґорі Л. Пірсон прекрасно сповняв ролю майстра церемонії. Він відчитав привіти, а серед них і привіт від губернатора стейту Колорадо Джана А. Лова.

Бенкет закінчив молитвою о. Павло Смаль — парох української католицької церкви в Денвері.

ПІДВИЩУЮТЬ ТЕМПЕРАТУРУ

Київська преса, реалізуючи гасло Москви, що тепер нібито „особливо загострилась ідеологічна боротьба між соціялізмом і капіталізмом", продовжує шпигуноманську пропаґанду. „Радянська Україна" з 8 червня опублікувала матеріяли під наг. „Прикордонні бувальщини". Не подаючи ні часу, ані місця події, газета розповідає про піонерку Вікторію Штефуру, яка одержала медаль „За отличие в охране государственной границы СССР", бо помітила людину, що переходила кордон і видала її прикордонникам. Інший епізод — як якийсь каґебіст Афаунов із собакою зловив порушника кордону в чагарниках. Чи ті люди переходили кордон до СССР, чи втікали з совєтської території, не відомо.

РОЗПОВІДАЛА ПРО УКРАЇНЦІВ У ЮГОСЛАВІЇ

Едмонтон. — Інж.-агроном Оксана Дучимінська прибула до Едмонтону, як представниця ЗУАДК, і на зустрічі, між ін. темами, розповіла про недавню подорож до Югославії, між місцевих українців. „Українські Вісті" з 6 червня подали наступне: „Українці в Югославії зберегли свою національну відрубність та мову (радше говір), хоч живуть уже понад 200 років серед чужого моря. Їх спосіб життя дуже консервативний, мораль надзвичайно висока. Мішаних подруж немає, всі одружуються зі своїми. При весільному обряді (як і при інших) додержують старовинних звичаїв"... Доповідачка показала декілька зразків друку місцевим говором, що таки дуже відрізняється від української літературної мови. Недаром вони мають Шевченка, перекладеного на свій говір".

ЧЕРГОВИЙ ПЕРЕДВАКАЦІЙНИЙ ВЕЧІР СПІЛКИ УКР. ЖУРНАЛІСТІВ

Ню Йорк. — Спілка Українських Журналістів в Америці закінчує свою передвакаційну діяльність черговим Вечором, що відбудеться 21 червня, у пятницю, в залі Укр. Літературно - Мистецького Клюбу. Початок вечора о 7 : 30. Новинкою Вечора буде виступ тільки самих членкинь і кандидаток в члени СУЖА, а саме пань: Людмили Івченко (Коваленко) з Трентону, Марії Струтинської з Філядельфії, Ольги Соневицької, Марії Демидчук і мгр. Лесі Храпливої з Ню Йорку.

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою,
що дня 15-го червня 1968 р. відійшов у Вічність
на 78-му році життя в Шикаґо

бл. п.

ПЕТРО НАКОНЕЧНИЙ

ПОХОРОН відбудеться в середу, дня 19-го червня 1968 р. з похоронного заведення Братів Олецців в Шикаґо на цвинтар св. о. Миколая.

Горем прибиті:
дружина — АННА
Сини, Сестри і Брати з Родинами

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими,
що 16-го червня 1968 р. відійшов від нас у Вічність
на 74-му році життя
наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВАСИЛЬ ОЛІЙНИК

ПАНАХИДА буде відслужена у вівторок, веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні.
ПОХОРОН в середу, 19-го червня 1968 р. ранком з похоронного заведення до церкви св. І. Хрестителя при Сенфорд Аве. в Нюарку, Н. Дж.

Горем прибиті:
син — ЯРОСЛАВ з дружиною МАРІЄЮ
доньки: АННА ПОТЕЖНА з мужем ВОЛОДИМИРОМ
ОЛЬГА ІВАСЕЧКО з мужем ЯРОСЛАВОМ
внуки: ВІРА, МИРОН, ОКСАНА, ЛЮБА і ТАТІЯНА

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Доброго Товариша і Приятеля
св. п. ПАНЬКА ШУГАНА
складаємо 10.00 долярів
на Товариство „Броди-Лев".
Ольга і Михайло СЕРЕДА
Осип ЯНКЕВИЧ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Пані Радникової
ВІРИ СОРОКІВСЬКОЇ
на потреби Української Вільної Академії Наук у США
зложив 50.00 долярів
Роман ЛИСЯК, М.Д.

Замість квітів на могилу
о. Крилошанина ДМИТРА МИГОЦЬКОГО
складає 15.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства
Артеміда МАРЕШ-ДЖУЛИНСЬКА

В 23-тю РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

о. ЙОСИФА КУЧКУДИ

місцевий парох о. БІЛИНСЬКИЙ
відправить
в неділю, 23-го червня 1968 року
ПАНАХИДУ
в ПАССЕЙКУ, Ню Джерзі

Про молитви до Всевишнього за душу Покійного Душпастиря, Мужа, Батька, Брата і Дідуся
просять:
дружина ЛЮБОВ в Україні
донька НАДІЯ з Мужем в Україні
син ОЛЕКСАНДЕР з Родиною
брат ВАСИЛЬ з Дружиною

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЗУСТРІЧАЄ ДІТЕЙ, МОЛОДЬ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Горох, які щойно заприсягли собі вірність. Кардинал благословить щасливих молодят. Після молебня в церкві, Верховний Архиєпископ повчає молодь, як батько дітей, наводячи приклади з життя Христа, апостолів і власних переживань, закликаючи її до віри, до знання і до моралі. „Характер людини, знання людини, і її совість — це головні атрибути, з якими всі і всюди рахуються, Здорова людина — це здоровий нарід", — з переконанням твердить Кардинал Йосиф. Уважно слухає молодь в храмі, закарбовується на лицях глибоке відчуття правди слів Ісповідника - мученика за віру. Кардинал уділяє благословенства з престолу, опісля виходячи з храму, ще раз на сходах церкви і під час процесії до чекаючих лімузин.

Закінчується день незабутніх хвилин зустрічей молоді з їхнім апостольським провідником — Верховним Архиєпископом Йосифом. Грімко лунають пластове СКОБ і сумівське „Честь України — Готов Боронити!" — на відхід Владиці.

Гомфрі обіцяє о. Ебернеті будувати справедливішу й гуманнішу Америку

Вашингтон. — Кандидат на президента демократ віце - президент Гюберт Гомфрі вислав письма провідникові Кампанії Вбогих Людей о. Ралфові Дейвідові Ебернеті, в якому виясняє свою програму, коли буде вибраний на президента восени цього року. Гомфрі обіцяє зліквідувати голод в Америці, зменшити число безробітних та зовсім змінити систему допомоги вбогим, яку тепер здійснюється так, що люди втрачають гідність, користаючи з публічної добродійности. Гомфрі заявляє, що буде старатися збудувати справедливішу й гуманнішу Америку. В листі до провідника вбогих Гомфрі позитивно ставиться до всіх вимог, які поставила Кампанія Вбогих Людей: дати працю безробітним, подбати про прибутки для тих, які не працюють. Та Гомфрі заявляє, що вбогі повинні пам'ятати про це, що не можна розв'язати всіх проблем, які виникали впродовж численних ґенерацій, за кілька місяців, чи навіть за кілька років. Провідник Конференції Південних Християнських Провідників о. Ралф Ебернеті покищо не зайняв ще становища до заяви віцепрезидента Гомфрі. Ебернеті вислав просьбу до всіх кандидатів на президента, щоб вони з'ясували свою програму для Кампанії Вбогих Людей. Вбогі люди мають потім вирішити, котрого кандидата їм підтримувати.

Особисті прибутки американців в травні становили $674 більйони

Вашингтон. — Департамент Торгівлі стверджує, що особисті прибутки американців в травні цього року збільшилися на $4 більйони і становили в річному відношенні $674 більйони. (Річне відношення дістаємо таким способом, що прибутки з одного місяця множимо через 12). В травні прибутки збільшилися на один більйон вище в порівнянні з квітнем цього року, бо в квітні були страйки. В перших п'ятьох місяцях цього року особисті прибутки виносили $664 більйони в річному відношенні, на 8 відсотків більше, як в 1967-му році в тому самому часі. В січні ц.р. особисті прибутки становили в річному відношенні понад $650 більйонів.

Обрано нову управу Українського Центрального Допомогового Об'єднання в Австрії

Відень. — Управа УЦДОА — Українського Центрального Допомогового Об'єднання в Австрії, з осідком у Відні повідомляє, що на III Загальнім З'їзді Делеґатів УЦДОА, який відбувся в суботу 18 травня в Зальцбурзі, вибрано нові керівні органи УЦДОА в такому складі: почесний голова — о. Іван Дашковський, парох в Зальцбурзі, голова і орг. референт д-р Сергій Накловнч з Відня, 1-ий містоголова — дипл. інж. Євген Гаврисевич з Відня, 2-ий містоголова — Симон Болгарів із Зальцбургу та ін. До Управи ввійшли також два представники обох Українських Церков. Об'єднання прохає не забувати про бідних залишенців в Австрії, їх дітей, хворих та потребуючих, які допомоги потребують, та пересилати всі листи, грошові допомоги й пакунки з одягом на адресу УЦДОА у Відні:

Ukrainische Zentralhilfsvereinigung in Osterreich
1090 Wien, Grunentorg. 32/4.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ
(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

ТІЛЬКИ 20 „ДЕЛЕҐАТІВ" З УКРАЇНИ В ЧССР

На „радісні братерські зустрічі з трудящими" до Чехо - Словаччини, крім танцювальних ансамблів прибули з України тільки 20 осіб, переважно старшого віку, „делеґатів". Вони побували в кількох містах на засіданнях, організованих „Товариством дружби з СССР", вислухали коротку промову президента ЧССР Л. Свободи, витриману в офіційному дусі „вірности СССР". Але в Празі один із промовців натякнув на справжній стан справ у тій країні і його слова зацитувала „Молодь України" з 8 червня: „Щоб не говорили на Заході, як би не скаженіли деякі не в міру гарячі голови, ми завжди будемо берегти, як зіницю ока, нашу дружбу з народами Радянськоо Союзу. Саме в цьому запорука наших дальших успіхів." „Делеґація" вже повернулася в Україну.

„РАДЯНСЬКА УКРАЇНА" ПРО СТАНОВИЩЕ В ЮГОСЛАВІЇ

З нотками критицизму надрукувала та газета, услід за московською пресою, вістку з 6 червня про нові події в Югославії, де студенти вимагають збільшення демократичних і національних прав. Газета покликається на юґославську комуністичну „Політику", котра твердить, що ті окремі особи і групи, які не бажають демократичного обговорення і демократичних форм домовлености в рямках існуючих демократичних інститутів, насправді виступають як носії антидемократичних тенденцій і тому Союз комуністів з усією своєю відповідальністю повинен давати їм найрішучішу відсіч„ „Радянська Україна" замовчала факт, що Тіто покинув дім відпочинку і поспішив до столиці країни для негайних переговорів із збунтованими студентами.

ЕКСПЛУАТУЮТЬ ДІТЕЙ В УНІФОРМАХ

Московська „Правда" з 9 червня сповістила в статті „Є таке лісництво", про „першу лісову дитячу службу в Україні" створену в Глухівському районі на Сумщині. „Службу по охороні 450 гектарів лісів провадять учні 8-річної школи. Вони з уніформах... Діти обстежували ліси, зібрали біля 3 тонн жолудів, зобов'язались зробити 300 шпаківень"... Діти також розчищають ліс і стежать, щоб селяни не брали на паливо дерева. Все це провадиться під плащиком „любителів природи".

В ПАРИЖІ ДАЛІ НЕСПОКІЙНО

Під час усування студентів-демонстрантів із приміщень Сорбонського Університету, що відбувалося за наказом президента де Ґолля, були побиті й поранені. На фото: поранена під час сутички з поліцією студентка.

60 000 робітників автозаводу „Рено" повертаються до праці

Париж. — Яких 60.000 робітників автозаводів „Рено", сконцентрованих в районі Парижу, проголосували за повернення до праці. Це була найбільша робітнича група, що страйкувала майже цілий місяць. Ліві студенти, випроваджені вчора із Сорбони, повідомили, що вони будуть уникати сутичок із поліцією до того часу, доки не одержать підтримки від профспілок та лівих партій. Студенти розпочали в травні демонстрації, які призвели до загального страйку, що майже на місяць спаралізував життя цілої країни. У деяких університетах на провінції студенти продовжують залишатись у захоплених будинках. Але в Орлеані приблизно 150 студентів правого крила наскочили на університете з пістолями й палицями і побили деяких провідників лівих студентів. Хоча робітники націоналізованих заводів „Рено" повертаються до праці, однак робітники приватних автофірм „Пежо" та „Сітроєна", ще продовжують переговори з власниками компаній. Також робітники найбільших у Франції заводів, що випускають вантажні авта марки „Берліє", перебувають на страйку. Працівники компанії „Рено" добились підвищення платні майже на 12 відсотків. Робітники найбільшої кораблебудівельні в Сан Назар на атлантійському побережжі повернулись до праці минулого понеділка. Вперше після п'яти тижнів страйку з'явились на вулицях Парижу таксівки: шофери малих компаній дістали підвишку, що сягає майже 25 відсотків, завдяки урядовій дотації, але шофери великих таксівкових підприємств ще продовжують переговори з власниками. До цього страйку початкова оплата таксівки становила 42 центи, а тепер 50 ц., збільшилась також ціна проїзду від кілометра шляху. Провідник Національного Союзу Французьких Студентів Суважо заявив, що відтепер студенти шукатимуть підтримки в лівих партіях і, таким чином студенти вперше виявили бажання підпорядкуватись встановленому порядку в політичному житті Франції.

Виставка Т. Височанського

Ню Йорк (О.С.). — В Лін Котлерс Галерії при 3 Іст 65 вулиця (між Медісон та 5-ю Евенями) в Ню Йорку 16-го червня відкрито одноособову малярську виставку Теодора Височанського, яка триватиме до 29-го червня. Артист-маляр Т. Височанський — уродженець Олифанту, Па., де колись скупчувалися піонери нашої еміґрації. Батько його — вутлекоп виховав сімох синів, з яких чотири є українськими католицькими священиками та п'ять доньок. Теодор як малий хлопець помістив свій перший рисунок „кавбоя" в дітячому журналі УНС „Цвітка" в 1930 роках. Закінчив Скрентонську мистецьку школу та часто поміщував свої малюнки з життя вутлекопів в журналі „Юнайтед Майн Воркер оф Америка", Намалював коло 1000 творів в реалістичному експресіоністичному стилі водними барвами, пером, олівцем та олією. Виставляв свої праці вже в „Галерії де Бо Артс" в Скрентоні, в рамцях виставки присвяченої вутлекопам та в січні 1965 р. в Потерс Гавз у Вашинґтоні.

На виставці в Ню Йорку представлено 26 образів звіринного та людського світу, зокрема з життя вулекопів, дівчата, матадор, клови, ґітарист, бенджо, тощо. На окрему увагу заслуговує його „Тайна Вечеря" та портрет артиста, — його автопертрет. Виставка відкрита від год. 12 кожного дня і варто нашій публіці зацікавитися малярською працею сина вутлекопа, батько якого згинув як жертва своєї праці. Слід побажати синові наших піонерів багато успіхів в його малярській кар'єрі. Про виставку була згадка в скрентонськім „Сандей Таймс" з 9-го червня ц. р. пера кореспондента Джеррі Яновського та в „Сандей Ню Йорк Таймс" з 16 червня ц. р. в секції про штуку під заголовком „Виставка Висо", скорочення Височанського.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 22-го ЧЕРВНЯ 1968 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Б-ва св. Юрія — 239 Відд. о год. 3:30 до 4:30 по пол. в домі Укр. Ам. Горожан при 847 N. Franklin. На зборах крім збирання чл. вкладок і біжучих справ, можна вибрати дивідендові чеки за 1967 р. — Д-р. Вол. Галан, предс., М. Ковальчук, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Укр. Допомогового Т-ва Дністер — 361 Відд. о год. 7:30 веч. у власній домівці при 119 Ave. "A" з таким порядком нарад. 1. 75-ліття „Свободи"; 2. Організаційні справи; 3. Фінансовий звіт; 4. Біжучі справи. Проситься чл. прибути на збори, вплатити залеглі вкладки та відібрати річні дивіденди. — В. Вишиваний, предс., В. Яськів, секр.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

КАТЕРИНА ЛЕВКОВИЧ, довголітня членкиня 21 Відділу УНС Т-ва Запор. Січ в Джансон Сіті, Н. Й., померла 3 травня 1968 р. на 72-му році життя. Покійна походила з с. Улюч, пов. Сянік, Зах. Україна. До Америки прибула 1913 р. Полишила у смутку доньку, зятя, сина і 2 внуків. Похорон відбувся 6 травня 1968 р. з церкви св. Івана Хрестителя. Похована на цвинтарі св. Ів. Хрестителя у Джансон Сіті, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

МИХАЙЛО БЕДЗІСЬ, член 94-го Відділу УНС, упокоївся в Бозі 11 травня 1968 р. Полишив у смутку дружину Анастазію, сина Ярослава, дочку Анну і три внуки. Похорон відбувся 15 травня 1968 р. з укр. кат. церкви Непорочного Зачаття, Hamtramck, Mich., а відтак на цвинтар Mt. Olivet. при участі рідні, союзовців і приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!
Васько, секр.

АННА ІЛЬКІВ, членка Б-ва св. Димитрія — 288 Відділ УНС в Бетлегем, Па., померла 20 травня 1968 р., на 77 р. життя. Покійна походила з с. Дубівці, Тернопіль, Зах. Україна. Полишила у смутку доньки: Стефанію і Софію, сина Василя, 6 внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся 21 травня 1968 р. з укр. кат. церкви св. Йосафата, а опісля на церковний цвинтар.

Вічна Їй Пам'ять!
Д. Мушастий, секр.

ОЛЕКСА ІВАХІВ, довголітній член Б-ва Пресв. Тройці — 320 Відд. УНС в Балтімор, Мд., помер 10 травня 1968 р., проживши 82 р. Покійний походив з с. Купісволя, пов. Жовква, Зах. Україна, до УНС вступив в 1916 р. Залишив у смутку дружину Розалію, 2 синів, 5 доньок і 17 внуків. Похорон відбувся 13 травня з пох. заведення при участи родини, членів і знайомих до церкви св. Домініка, а відтак на цвинтар Dulaney Valley.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Малко, секр.

МИХАЙЛО ПРЕНЕЛЯК, член Б-ва св. Стефана — 221-ий Відд. УНС в Шикаго, Ілл., помер на 55 році життя 30-го квітня 1968 р. Покійний родився в Будапешті, Мадярщина, та приїхав молодим хлопцем до Шикаго. Полишив у смутку дружину Ванду, 3 доньки: Нонілу, Ляну і Христину. Похорон відбувся 3 травня 1968 року з укр. кат. церкви св. Йосифа. Похований на укр. цвинтарі св. Миколая.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шикула, секр.

ЮРІЙ МОРИКИН, довголітній член Б-ва св. Димитрія — 288 Відд. УНС в Бетлегем, Па., помер 3-го квітня 1968 р., на 83 р. життя. Покійний нар. 15 квітня 1885 р. в с. Звиняч Горішний, Галичина. До ЗСА прибув 1913 р., а до УНС вступив в лютому 1924 р. Залишив в глибокому смутку дружину Катерину, 4 дочки, 5 синів і 17 внуків, брата Івана. Похорон відбувся з укр. кат. церкви св. Йосафата, а звідтіль на цвинтар тої самої назви в Бетлегем, Па. при численній участи рідні, приятелів, знайомих і членів УНС.

Вічна Йому Пам'ять!
Д. Мушастий, секр.

ЮЛІЯ ХОДОРОВСЬКА, членка 206 Відд. УНС в Вунсокет, Р. Ай., померла 17 травня 1968 р. на 73 р. життя. Покійна нар. 1 травня 1895 р. в с. Зелене, пов. Скалат, Україна. Полишила у смутку мужа Йосифа і 3 братанки: Стефана і Євгена в Вунсокет, Р. Ай., Василя Вецал в Vernon, Conn. та братанку Марію Маленчук в Buffalo, N.Y. Похорон відбувся 20-го травня 1968 р. з пох. заведення до Укр. Правосл. Церкви, при участи рідні, приятелів та союзовців. Тлінні Останки Покійної спочивають на парохіяльнім цвинтарі Blackstone, Mass.

Вічна Їй Пам'ять!
Л. Гардінк, секр.

ТЕОДОР ЧОРНИЙ, член 337 Відд. УНС ім. І. Франка в Балтілор, Мд., помер 16-го травня 1968 р. Покійний народився 17 жовтня 1893 року в с. Кіндапів, пов. Бучач, Україна. До УНС вступив 1933 р. та займав у Відділі провідне місце — був довгі роки головою. 1967 р. вибрано Подійного Почесним Головою. Покійний був щирим українцем і не жалів гроша на народні цілі та був активним членом в громаді. Полишив у смутку дружину Анну та ближчу і дальшу родину в Америці та Україні.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

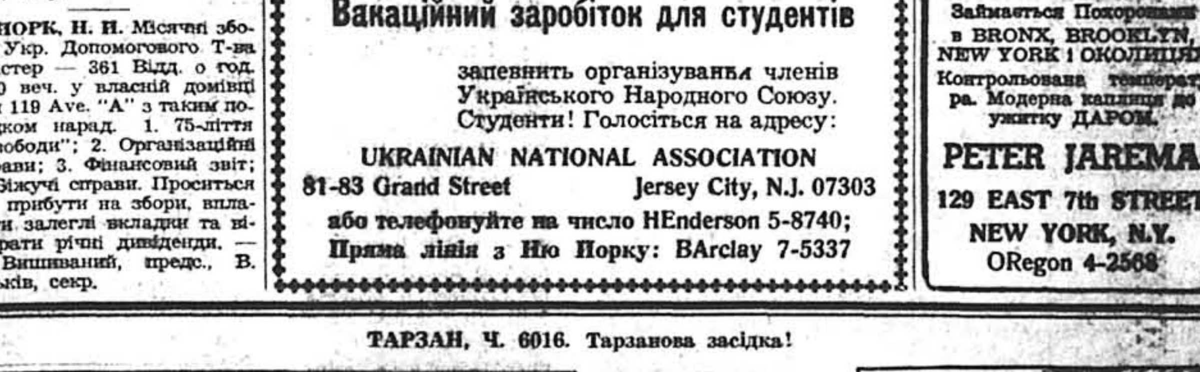
МАРІЯ МАСТАЛЯР, довголітня членка 94 Відд. УНС ім. М. Шашкевича, померла 17 травня 1968 р. Полишила в глибокому смутку дочку Теодозію і 2 синів: Володимира і Стефана. Похорон відбувся 20 травня 1968 р. з укр. кат. церкви Непор. Зачаття, Hamtramck, Mich., а відтак на цвинтар Mt. Olivet при участи рідні, приятелів і союзовців.

Вічна Їй Пам'ять!
Васько, секр.

МИКОЛА ГАРЕН, довголітній член 94 Відд. УНС помер 15 квітня 1968 р. Покійний нар. 21 травня 1899 р. в с. Острів Зах. Україна. Залишив у смутку дружину, сина Стефана і дві дочки. Похорон відбувся 19 квітня 1968 року при численній участи рідні і членів організацій до яких Покійний належав. Був щедрий і не жалував гроша на добрі цілі.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Васько, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6016. Тарзанова засідка!

Збентежений письменник допоміг спустити собак в засідку, але це сталося не без страху. — Кіт, дістанеться туди і більшість їх повбиває.

— Зовсім ні, як швидко будем діяти! — відповів мавполюд. — Мусимо назбирати трохи молодих деревець...

І коли Тарзан почав класти їх понад ямою, Ед Спейс засміявся і сказав: — Тепер я починаю розуміти!